

3. Дем'яненко Н. Автономія університету: ретроспектива. *Вища освіта України*. 2005. № 2. С. 42–49.
4. Дем'яненко Н. М. Автономія класичного університету України: від сучасності до майбутнього через минуле. *Вересень*. 2004. № 3/4 (29/30). С. 112–120.
5. Дем'яненко Н. М. Дискурс і практики університетської автономії від початку ХІХ ст. до сьогодні. *Збірник наукових праць Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка. Серія: Педагогічні науки*. Вип. 65. Полтава, 2016. С. 83–94.
6. Жижко Т. А. Теоретичні засади розвитку університетської освіти: європейський контекст : автореф. дис. ... д-ра філос. наук. : 09.00.10. Київ, 2011. 34 с.
7. Ідея університету : антологія / упоряд.: М. Зубрицька, Н. Бабалик, З. Рибчинська ; відпов. ред. М. Зубрицька. Львів : Літопис, 2002. 304 с.
8. Ідея університету: сучасний дискурс : монографія / Л. В. Губерський та ін. Київ : Київ. нац. ун-т імені Тараса Шевченка, 2014. 367 с.
9. Mokliak V. M. The Autonomy and Academic Freedoms at the European Universities (XIX – the 1st part of the XX c.). *Nauka i Studia*. Przemyśl, 2017. № 12 (173). P. 66–77.
10. Mokliak V. M. The Origin of Autonomy at Medieval Universities as the Prerequisite of Formation and Development of Autonomy at the Universities of the Central, East and Southern Ukraine XIX – the Beginning of XX Century. *Nauka i Studia*. Przemyśl, 2016. № 24–4 (158). P. 35–42.

Лінь ЦЗЯХАО

ІННОВАЦІЙНІ ПІДХОДИ В ОСВІТІ ТА ВИХОВАННІ ХХ СТ.

Можемо сказати, що еволюція освітніх підходів у ХХ столітті: ХХ століття стало епохою значних змін в освіті, що включали перехід від традиційних до інноваційних методів навчання і виховання. Це було зумовлено соціальними, науково-технічними та культурними змінами, які вимагали нових підходів до формування особистості та розвитку навичок, актуальних для сучасного суспільства.

Вплив гуманістичних ідей: одним із ключових теоретичних чинників інновацій у педагогіці ХХ століття стала гуманістична теорія освіти, яка ставила в центр процесу особистість учня. Такі педагоги та науковці, як Джон Дьюї, Марія Монтессорі та Лев Виготський, акцентували увагу на важливості саморозвитку, індивідуального підходу, а також навчання через досвід і практичну діяльність.

Розвиток концепції активного навчання: у ХХ столітті активно розвивалася концепція активного навчання, яка включала використання інтерактивних методів, групової роботи, дослідницького підходу та проблемного навчання. Цей підхід сприяв розвитку критичного мислення, творчості та навичок вирішення проблем.

Інтеграція технологій у навчальний процес: у другій половині ХХ століття відбувалася швидка інтеграція технологій в освітній процес. Виникли нові педагогічні технології та засоби навчання (аудіо-візуальні матеріали, комп'ютери тощо), що впливали на модернізацію освітнього процесу, роблячи його більш наочним і доступним.

Психологічні теорії та їхній вплив на освіту: у ХХ столітті психологічні теорії набули важливого значення для розробки методів навчання і виховання. Теорії когнітивного розвитку Жана Піаже, теорія соціокультурного розвитку Лева Виготського та дослідження психології мотивації сприяли розробці підходів, орієнтованих на етапи розвитку особистості, мотивацію до навчання та активне залучення учня до освітнього процесу.

Перехід до компетентнісного підходу: XX століття заклало основи для компетентнісного підходу, який став одним із ключових напрямків освіти в XXI столітті. Він передбачає формування не тільки знань, але й практичних умінь, соціальних компетентностей та навичок адаптації до змін.

Роль інклюзії та соціальної справедливості в освіті: у XX столітті також відбулися зміни в розумінні соціальної справедливості та рівності в освіті. Було закладено основи інклюзивної освіти, яка спрямована на забезпечення доступу до навчання для всіх дітей, незалежно від їхніх особливостей та можливостей.

Вплив міжнародних освітніх стандартів та програм: XX століття ознаменувалося посиленням впливу міжнародних освітніх стандартів, зокрема через діяльність таких організацій, як ЮНЕСКО. Це сприяло стандартизації підходів до освіти, а також обміну інноваційними практиками між країнами.

Таким чином, XX століття стало періодом активного впровадження інноваційних підходів в освіті, що сформулоало основу для сучасних освітніх реформ. Інноваційні методи, розроблені в цей період, продовжують впливати на освітні системи світу, зокрема шляхом посилення індивідуалізації, інтеграції технологій та формування нових компетенцій у молодого покоління.

Використання інноваційних методів, таких як інтерактивне навчання, сприяє підвищенню мотивації учнів, активному залученню в освітній процес і розвитку ключових компетентностей. Ігрові методи, групові проекти, дискусії та рольові ігри дозволяють учням не тільки здобувати знання, але й розвивати навички співпраці, критичного мислення та самостійності.

Інтеграція технологій у навчальний процес: застосування сучасних технологій, таких як мультимедійні презентації, освітні платформи, онлайн-курси та інтерактивні дошки, розширює можливості для подачі матеріалу та підвищує інтерес учнів до навчання. Технології дозволяють урізноманітнити форми подачі інформації, роблять її більш наочною та доступною, особливо для візуальних та аудіальних типів сприйняття.

Розвиток критичного та творчого мислення: методичні аспекти використання інноваційних підходів включають активне застосування проблемного та дослідницького навчання, що сприяє розвитку критичного мислення та творчості. Ці підходи спонукають учнів ставити запитання, самостійно знаходити рішення та обґрунтовувати свою позицію, що формує навички розв'язання проблем.

Компетентнісний підхід у навчанні: інноваційні методи орієнтовані на формування компетентностей, які важливі для життя в сучасному суспільстві, а не лише на засвоєння теоретичних знань. Вони сприяють розвитку таких навичок, як уміння працювати в команді, адаптивність, відповідальність та здатність до самоорганізації.

Індивідуалізація та диференціація навчання: застосування інноваційних методів дозволяє враховувати індивідуальні особливості учнів, їхні потреби, інтереси та темп засвоєння матеріалу. Диференційований підхід та персоналізоване навчання сприяють підвищенню ефективності освітнього процесу, оскільки кожен учень може отримати підтримку та ресурси, відповідні його рівню та стилю навчання.

Застосування проектного навчання: проектний метод є одним із ключових інноваційних підходів, який допомагає поєднати теорію з практикою. Проектне навчання дає учням можливість працювати над реальними завданнями, що потребують комплексного підходу, сприяючи розвитку практичних навичок та підготовки до майбутнього професійного життя.

Роль педагога як фасилітатора та наставника: у сучасному освітньому процесі роль педагога змінюється. Вчитель стає фасилітатором, який підтримує учнів у процесі пізнання, допомагає спрямовувати їхні зусилля та створює сприятливе середовище для навчання. Цей підхід сприяє розвитку у школярів самостійності, відповідальності за власне навчання та здатності до самоорганізації.

Психологічна підтримка та мотивація учнів: інноваційні методи сприяють створенню позитивного психологічного клімату в класі. Використання методів, що враховують емоційний стан та потреби учнів, сприяє розвитку емоційного інтелекту та самоусвідомлення. Психологічна підтримка з боку педагога стає важливою складовою успішного засвоєння матеріалу та особистісного зростання учнів.

Таким чином, методичні аспекти використання інноваційних підходів в освіті та вихованні спрямовані на підвищення якості освітнього процесу через активне залучення учнів, розвиток ключових компетентностей, особистісного підходу та інтеграції сучасних технологій. Ці інновації відповідають вимогам сучасного суспільства та сприяють підготовці учнів до життя в динамічному світі.

Список використаних джерел

1. Безпалько О. В. Соціальна педагогіка в схемах і таблицях : навч. посіб. Київ : Центр навч. літри, 2002. 139 с
2. Волкова Н. П. Педагогіка : посіб. для студ. Київ : Академія, 2003. 576 с.,
3. Галузинський В. М., Євтух М. Б. Педагогіка: теорія та історія : навч. посіб. Рівне :[б. в.], 2006. 236 с.
4. Дичківська І. М. Інноваційні педагогічні технології : підручник. 2-ге вид., доп. Київ, Академвидав. 2012. 352 с.

Сінь ШУАНШУАН

ОСОБЛИВОСТІ ПОЄДНАННЯ ОСВІТИ ТА ВИХОВАННЯ В ХХ СТ.

Теоретичні засади освіти та виховання ХХ століття були сформовані під впливом гуманістичних цінностей, психологічних досліджень та інноваційних методів, що створило передумови для впровадження особистісно-орієнтованого, компетентнісного та інклюзивного підходів у педагогіці. Ці трансформації заклали основу для сучасних освітніх реформ, які зосереджуються на розвитку ключових компетентностей, адаптивності та підготовці молоді до життя в умовах глобалізації.

Поява нових освітніх концепцій ХХ століття ознаменувалося значними змінами у педагогіці, зумовленими науково-технічним прогресом і соціальними змінами. З'явилися педагогічні концепції, такі як гуманістична та соціальна педагогіка, когнітивний підхід, що по-новому визначили завдання і цілі освіти.

Гуманізація та особистісно-орієнтоване навчання. Увага в педагогіці ХХ століття приділялася індивідуальним потребам, інтересам і особливостям учнів. Нові педагогічні системи зосереджувалися на всебічному розвитку особистості та її індивідуальних можливостей, забезпечуючи гнучкість у навчанні. Значний внесок у цей напрям зробили педагоги, такі як Джон Дьюї, Марія Монтессорі та В. Сухомлинський.

Розвиток методів активного навчання та співпраці. У ХХ столітті було закладено основу для методів активного навчання, орієнтованих на дослідження, групову роботу та проєктний підхід, що сприяло розвитку навичок критичного мислення, самостійності та командної роботи.

Інтеграція психологічних теорій у педагогіку. Психологічні теорії Жана Піаже, Лева Виготського, Еріха Фромма та інших суттєво вплинули на педагогіку ХХ століття, обґрунтувавши етапи когнітивного розвитку, важливість соціокультурного середовища та роль мотивації у навчанні.

Інноваційний підхід та компетентнісна орієнтація. У ХХ столітті було розроблено підґрунтя для компетентнісного підходу, що сьогодні є основою освітніх